

MOHL ZA TO TRABANT

Bylo mi krásných dvacet let, když se odehrál tento příběh. Dnes, téměř po třiceti letech se na vše dívám zcela jinak. Ale tenkrát?

Psal se rok 1974. Doba hluboké totality a normalizace, kdy nejvýznamnější technikou byla početněji vyráběná televizor. O nějakých dalších vymoženostech dnešní doby, jako jsou mobilní telefony a počítače, nebylo vidu ani slechu. Na silnicích se prohánily kromě domácích kodovek také trabanty – lidově vozítka z NDR. Právě takový trabant jsem krátcí vlastnila i já. Dostala jsem ho od rodičů po maturitě, abych měla na čem pilovat řidišské zkušenosti. Autem bylo bílé, s tmavě červenou stěnou a v rodině se vkrátku vilo pod milým názvem „muchomůrka“.

V párném letním podvečeru jsem odvěla svoji kamarádku do vzdálené vesnice. Společně jsme předtím byly na zábavě, pak je třeba ujet spolu aky. Nerozhodla jsem se, noc i den. Moc jsem se těžila, na to, až otevřu vrata u zahrady, zaparkuji muchomůrku a uložím se do svého pokoje.

„Tak ahoj, loužila jsem se s Jitkou před jejím bydlištěm.“

„Nechceš jít je třeba na kafe, Martino, lžkala mne Jitka.“

„Promi, ale myslím, že jsme si společně užíly kafe i jině zřabavy dost a dost. Mám před sebou je třeba padesát kilometrů domů a moc se těžím do postele, s omluvou jsem odmítala.“

„Já taky nejspíš půjdu asi spěť, ubezpečila mne Jitka.“

„Ale zřabava to byla skvělá, co říkáš?“

„Za třnůct dnů to zopakujem? U dlouho jsem si tak dobře nezatancovala a nepobavila se, jako tady na zábavě. To vř, mřstks? holka. Tam je to jině. Ale bylo to moc fajn.“

„A kterě se ti lžbil, zkoumala Jitka.“

„No vřdy vř. Ten řernovlas? kudrnat?. Ale byl takov? nesmřl, moc mř to bavilo. Zatřm jsme se nikam nedostali, ale snad tu bude i přřř. Je to přřjemn? kluk?.“

„No, jo. Jarda ze sousedstv?. Přřjemn? a mil?, to mř pravdu. Ale jinak ho neznřm, tak uvidřme přřř! Teř se mřj a řřastnou cestu!.“

„Ahoj a pozdravuj vařel?, otevřrala jsem dveře trabantu a usedala za volant.“

Ve zpřtnřm zřřřku jsem vidřla mřvajřc? Jitku. Zatroubila jsem na pozdrav a zařadila přřkou pod volantem dalřř rychlostnř stupeř. Bylo horko, až do veřera krásn? sluneřn? den. Projřdřla jsem okresnř silnic? mezi vesnicemi. Z obou stran pole se zlatavou přenic? a nikde ani řivřřka. A pak to přřřlo. Uslyřela jsem podivnř zaharařen? a moje muchomůrka? trořku poskořila.

„Proboha, co to jeřř, vřřřsila jsem se. Ale nic se nedřřlo, trabantřk se sunul svojř rychlostř dřř. Oddechla jsem si, ale jen na chvilku. Po přř metrech se zaharařen?, doprovřzen? řřřřřnřm motoru a poskakovřnřm auta, zopakovalo, teř uř vřraznřji. Zkusila jsem přřdat plyn. Ale nic. Naopak, řřřřřn? se ozvalo znovu a motor zhasl. Moje snahy znovu nastartovat se minuly řřřřnkem. Zřřstala jsem střř na okresnř silnici, lemovan? z obou stran přřřkopem a rozřřhlřmi lřny obilř, kde jsem po celou dobu nepotkala ani jedno auto. Do nejbliřřř vesnice nejmřřř dvacet kilometrř.“

Vystoupila jsem z auta a posadila se do přřřkopu. Zařala jsem přřemřřřlet, co budu dřřlat. „Asi mi nezbude nic jinřho, jeř si dřř ten pochořřřk a dojet domř autobusem nebo vlakem. Ale chvilku pořřřm. Třeba budu mřř řřřřř a nřco pojedereřř, uvařovala jsem. Pohodlnř jsem se usadila do přřřkopu přřed bořnř stranu svojř muchomůrky. Pomalu se mi zařaly klřřit ořř“

„NE, NE!! , slyřřřm svřř hlas odkudsi z dřřli. Po okrese se řřřř kamion. Je tak řřřř, ře se mř muchomůrce? urřřit? nemřřře vyhnout. Snařřřm se vřřřř, ale mřř strachy tak řřřř nohy, ře to prostř nejde. Pak jen zřřřm a ořř se mi rozřřřřř hrřřzou. Projřdřřřř kamion muchl? moje auto pod sebe a zmřřn? jej na kupu trřřřtek. Vnřřřřm jen slzeřřřc? ořř a svojř bezmoc. Po chvřřli cřřřřm, jak se mnou nřřkdo třese.“

„Sleřřno! Je vřřm nřřco? Stalo se vřřm nřřco? Proř plřřřete? Sleřřno, probuřřte se!, opřřř mi nřřkdo cloumř ramenem a jř otevřřřřm ořř. Zarostl? mladřk v řortkřch a triřku. Neubrřřřm se slzřřm.“

„Muchoř. muchomůrka?, snařřřm se mezi vzlyky dostat ze sebe nřřjak? slovo.“

„Muchomůrka? Kde by se v přřřkopu vzala muchomůrka? Hele, nedřřlej si ze mne srandu. Stalo se ti nřřco? Potřřebujeř pomocř? Vzbuřř se koneřnřř, opřřř mi zatřřřsl ramenem a jř teprve teř opravdu procitla.“

„Kde to jsem? A kdo jste vy a co tady dřřřte? A to vřřřchno ř byl jen senřř, zařřřřm se usmřřvat, kdřř vidřřm svojř muchomůrku? přřed sebou. Přřřřřřř mladřka mne ale trořku dřřř. Takov? zarostl?, neupraven?. (Paneboře, aby to tak byl nřřjak? nřřsilnřk), napadřř mne.“

„Jřř co tady dřřřřm? Nařel jsem třř plařřřc? a zřřejm? i tvrdř spřřc? v přřřkopu. To tady dřřřřm. Motorka mi stojř tamhle u lesřřka a jestli mi hned neřekneř, co se stalo, tak namouduřř na ni sednu a odjeduřř, striktnř mi vysvřřřřil neznřřm.“

Pochopila jsem, že nějak vyhoví odpovědi mi v mé situaci nepomohou. Ukázala jsem prstem na trabanta. Pochopil. Jo, muchomůrka, to je tohle auto? No opravdu tak vypadá. Tak se podíváme s tím marodem, a pokusíme se ho uzdravit, co říkáš??

Přikvíla jsem, Stejně mi nic jiného nezbývalo. Neznám otevřel přední kapotu.

hm. Svěčky jsou v pořádku, přední hadice není vypadlá, ani prasklá, nikde nic neteče, je to divné. Posadil se za volant a pokusil se nastartovat. Marně. Motor jen lehce zakřákal a auto?ko poskožilo.

A co benzin? Mám dost benzínu??, zeptal se.

Pokřivila jsem rameny. Moje technické znalosti kromě zážen auta byly téměř na bodu nula. Vzdělala jsem jen, kudy se do nádrže naplňuje benzin.

Trabant má přece rezervní nádrž! Vidíš? Tady ten obrtlík dole? Ten stačí otožit na druhou stranu a má přibližně na dojetí, v???

Můj neznámý se sehnul na sedadle.

Jenže, ty už na tu rezervu jedeš, takže zřejmě tam asi nebude ani kapka, konstatoval suše. Teprve teď jsem si uvědomila, že auto jsem přivázala kamarádovi na závěs, kteří chtěli jít někam nakoupit a chtěli se i svázat. To, že přehodili na rezervu, mi samozřejmě ti dobráci neprozradili?

Mladík opřel se na sedadle, otevřel kapotu a zasunul měřku benzínu do nádrže.

Jak jsem řekla. Ani kapka, konstatoval, když vytáhl měřku zcela suchou.

Tak co uděláme? Má rezervní kanýstr??

Zavřela jsem hlavou.

Proboha umíš být mluvit? Na každou mou otázku jen kvílení nebo vrtání hlavou. To se má bojovat, nebo co??

Zase jsem se nezmohla na slovo a přikvíla jsem. Rozesmí se.

Tak ty si myslíš, že jsem nějaká lump? či co? No to bych vzdala, co si vybrat. Takovou námou vřelou, která není schopná mi říct ani jak se jmenuje? No to bych toho pobrala!?

Smí se nahlas a že mě konečně vypadlo: Martina?.

?? d?kuji d?mo. Michal?, opřel se.

Tak jak to vyvedeme? Pojedeš se mnou na motorce k pumpě do vsi? Snad si tam někde od kamaráda nějakou kanýstr vyzajímáš??

Nedokázala jsem překonat svůj strach. Jo na motorce, dvacet kiláků, kolem lesa? brrr. Zavřela jsem hlavou.

Tak dobře. Jsi zapomněl, že vypadám jako vandržák. Byl jsem tady na území, v?? Pojedu tedy s tebou a musíš mi v??it, že se s benzinem vrátím! Počkej v autu???

Přikvíla jsem. Zastálo mě trochu chladno, stmývalo se. Zamkla jsem se ve svůj muchomůrce a jen sledovala, jak Michal odjíždí na motorce. Snad se vrátí, honilo se mi hlavou. Jinak se tady vyspím do rána a pak budu muset opravdu pochodovat po světech. Probudilo mě až blikající světlo blýskající se motorky a Michalovo klepání na okno.

Jsem tady, má má? vřelo! Jdeme na to??

Vystoupila jsem z auta, ale stála jen u dveří. Dvacet litrů specialu mix zahrálo do nádrže na to?up.

Tak. Zkus nastartovat Martinu!, slyšela jsem Michala, který zavřel kapotu. Otočila jsem klíčkem a motor naskočil. Byla to pro mě opravdu rájová hudba. Pootvěla jsem okénko a zeptala se:

Kolik to stálo? Co ti dám? Ale stejně u sebe nemám ani korunu, musel bys mi dát adresu??.

No ne, taková dlouhá vřelá, to je u tebe vřelá!

Vřelá? Ber to jako děrek. Peníze od tebe nechci. Ale něco bych si přece jen vzala??

Začala se mě zase zmocňovat hrůza. Snad to vycítíš, když s těm?vem pokračoval:

Neboj, ublížit ti rozhodně nechci, Ale l?b? se mi, přesto, že jsi tak ustrašená a skoro má?m. Je?ť nikdy jsem takovou děvku nepotkal a věc by mě nenapadlo, že se má budeš b?ť. Ale abych se vrátil k má?mu požadavku. Vřeláchno to bude za hubičku, chceš? li. Ale ne takhle. Vystup prosím??.

Chvilku jsem vřelá, ale nakonec jsem sebrala odvahu a z auta vystoupila. Michal mě vzal kolem ramen a dlouze mě políbil. Rozhodně mi to nebylo nepřijemné.

Zkoprněle jsem podkovala za poskytnutou službu. Michal mi je?ť napsal na papírek svoji adresu (to proto, abych vzdělala, kde ho mám hledat, ať se ho přestane b?ť, jak řekla). Ve zmatku jsem mu prozradila, že za?trnět dn? budu zase na závěs u kamarádky a on přislíbil, že tak? přijde. Pak jsem nastartovala svoji muchomůrku a už bez problémů dojela domů, kde jsem se kolem p?lnoci konečně schoulila ve svém pel?ku. Dlouho trvalo, než se mi podařilo usnout. Michal se mi stěle honil hlavou.

K setkání na?trnět dn? vřelá nakonec nedošlo. Osud to zastávil zcela jinak, protože právě v tento den D jsem byla převezena do nemocnice s akutním zánětem slepého střeva. Když jsem se snažila probudit po operaci, cítila jsem,

jak mne kdosi pl?c? po tv???ch a doprov?z? to slovy: ?Probu? se m? n?m? v?lo!? Nejd???ve jsem myslela, ?e se mi to v?echno jen zd? a ?e je to pouze halucinace n?sledkem nark?zy. Ale kdy? l?ka? sv?j po?adavek zopakoval hlasit?ji a p?idal i moje jm?no, nam?hav? jsem otev?ela o?i. St?l tam. V b?l?m pl?ti, prost? Michal?

?No je to dost, u? m? nasp?no, ne??, Usm?val se, kdy? vid?l, ?e jej pozn?v?m.

?Vid?, a to jsem cht?l dneska j?t na tu z?bavu!?

?J? taky Michale? ?

?Tak v? co? Z?bavu nech?me na p???t?. Te? bude? odpo???vat, abys byla brzo fit. A u? se m? nebude? b?t ? slib mi to!?

P?ik?vla jsem. O?i se mi zalily slzami. Nev?m, zda bolest? po operaci, nebo d?ky tomu, ?e jsem se zcela n?hodou setkala se sv?m zachr?ncem, kter? mne vlastn? zachr?nil u? po druh?.

Po propu?t?n? z nemocnice jsme se s Michalem za?ali sch?zet. Byla to l?ska tak ??kaj?c ?na druh? pohled?, nebo? teprve v nemocnici jsem pochopila, ?e ten je?at? a vesel? kluk se mi opravdu l?b?. Po dvoulet? zn?mosti n?sledovala svatba. Dnes m?me dv? dosp?l? d?ti a na svoje kuri?zn? sezn?men? u krajnice okresn? silnice, za kter? vlastn? mohl trabant, ?asto a s ?sm?vem vzpom?n?me.

www.psanci.cz